

TOLLE, LEGE!*(VEDD ÉS OLVASD! – Szent Ágoston)***A év – 26. évközi vasárnap****Gondolatok vasárnapra****LÉGY ÁLDOTT, HOGY ÁLDVA ÁLDHASS! – Gyökössy Endre**

Tudjuk-e úgy igazán, mit jelent az, hogy „áldás”, áldani valakit?

Ha utána nézünk a Bibliában szereplő eredeti kifejezés jelentésének, egy nagyon kedves szóösszetételt kapunk: *jót mondani valaki felől*. Gondoljunk csak bele: ha valaki valakiről jó szívvvel, igazán jót mond, talán nem is tudja, hogy áldja az illetőt. Ha valakiről Isten előtt jót mondunk imádságban, akkor azt áldjuk. És megfordítva - mert az igazságok fordítva is igazságok -: ha valakiről gonoszul, tudatosan, újra és újra gyilkosan rosszat mondok, akkor átkozódó ember vagyok.

Hadd illusztráljam az életemmel, mennyire igaz, hogy a homo cristianus áldja azokat, akik üldözik őt, és imádkozik értük. Ez a megtörtént eset jól rávilágít arra, hogy valóban ez az egyetlen lehetőség, hogy ember az emberrel megbéküljön, ma is és mindörökké.

A legnehezebb ötvenes évek közepén néhány lelkész, hívő barát időnként összejárt imádkozni gyülekezete bajaiért, dolgaikat, problémáikat testvéri módon megbeszélni. Egyszer benyitott közénk egy nagyon drága, mélyen hívő lelkésztársunk halott sápadtan. Elmondta, hogy valaki, aki a mi generációnkból nagyon magas posztra került, valahol kijelentette, hogy őt mindenképpen kiradírozza, eltünteti Budapestről, ha kell, kitelepített, nem tűri meg, hogy itt legyen. Aki emlékszik még ezekre az időkre, tudja, hogy hatalommal rendelkező (vagy azzal éppenséggel visszaélő) vezetők ilyesmit bizony könnyűszerrel megtehettek másokkal.

Mi akkor döbbenetesen leültünk, és csöndesen megkérdeztük tőle:

- Akkor te most mit csinálsz?

Ahogy megszólalt, szinte sugározta az őszinteséget, a mély, mély hitet. A világ legtermészetesebb hangján ezt mondta:

- Máris elkezdtem valamit: mindennap imádkozom, nem magamért, hanem őérette, Isten áldását kérem rá, hogy adjon békességet a szívébe

Egész lényünkkel éreztük, hogy amit mond, az igaz, nem kegyes papi beszéd, valóban ezt teszi.

Múltak a hetek, sőt hónapok. Egyszer újra együtt voltunk, és megkérdeztük tőle, hogy mi történt azóta. Az egyik barátom azt is hozzátette:

- Még imádkozol érte?

Ezt válaszolta:

- Igen, és egyre könnyebben. Most már egészen jól megy, már vidám szívvel áldom. Láttuk, hogy igazat mond. Nem is történt semmi - azaz *mégis* történt valami, a következő: egy gyűlésen mindenki ezt a nagy hatalmú bizonyos valakit szapult, szidta. Az érte imádkozó lelkész barátunk is jelen volt, és mivel nem lehet ám „büntetlenül” valakiért imádkozni és áldást kérni rá, nem számításból, hanem a szíve mélyéből csak ennyit mondott:

- Nézzétek, nem olyan rossz ember. Legalább hisz abban, amit csinál. Azt hiszi, hogy neki azt kell tennie. Ezért nem érdemes őt bántani.

Nos, ahogy akkoriban kis hazánkban szokás volt - bár nem hiszem, hogy barátunk ezzel számolt volna - mindez a beszéd szinte egy félóra alatt az illető fülébe jutott. És mi történt? A hetvenes években már egymást ölelő, szerető, jó barátok voltak ők ketten. Már egyikük sincs itt velünk a földön, de szentül hiszem, hogy most egy helyen vannak, és nagyon jó helyen, mert tudtak áldozni, imádkozni, és fel tudták fogni az áldás erejét.

ÁLDÁSMONDÁS ÉBREDÉSKOR – Anzelm Grün

Szelíd és jóságos Istenem, ma reggel kinézek az ablakon, rátekintek a falura, a városra, az utcára, ahol élek. Kérlek azokért az embertársaimért, akik itt, a körülöttem lévő házakban laknak. Te tudod, hogyan megy a soruk, azt is látod, Uram, mire van leginkább szükségük. Tartsd fölöttük áldó kezed, s ajándékozd meg Őket mindazzal, amire leginkább vágyódik a szívük.

Uram, Te jól ismered azt az idős asszonyt, aki úgy érzi, teljesen magára hagyta Őt a családja. Kérlek, áldd meg őt, s mutasd meg neki közelségedet!

Uram, Te ismered azt a lányt, akit elhagyott a barátja, s most nagyon magányosnak és elhagyatottnak érzi magát, kételkedik önmagában, abban, hogy valóban értékes és szeretetre méltó. Áldd meg Őt, és vigasztald meg bánatában.

Ismered, Uram, azt a férfit is, aki nemrég veszítette el rákbeteg feleségét. Most úgy érzi, mintha teljesen lebénult és megvakult volna. Állj mellette, Uram, és nyisd meg a szemét, hogy meglássa a körülötte virágzó életet.

Uram, Te mindazokat ismered, akik a mi utcánkban laknak. Lép be mindnyájuk házába, tartsd fölöttük áldó kezed, hogy mindazt megkapják, amire szükségük van, és amire legjobban vágyódnak.

ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP – A SZENTÍRÁS VASÁRNAPJA

Az Egyház a liturgiájával a mai vasárnap is Isten végtelen irgalmasságára irányítja figyelmünket, amely Jézus küldetésében és üdvösségünkben oly csodálatosan nyilatkozik meg. Isten irgalmát legjobban a bűnösök tapasztalják meg, akiknek bűnös múltját egészen eltörli, őket pedig az igazak közé emeli.

Ez 18,25-28: Jézus felszólít, fogadjuk el tanítását, térjünk meg. Kövessük

lelkiismeretünket még akkor is, ha őseink vallási meggyőződésével ellenkeznek. A megtérés azonban legyen őszinte és megingathatatlan. Munkálkodjunk együtt a Szentlélekkel, hogy megtérésünk igaz és teljes legyen.

Fil 2,1-11: Az Egyház elítéli azt a tant, amely szerint az ember saját erejéből a földöntúli boldogságot kiérdemelheti és elérheti. Saját erejéből senki sem üdvözülhet. Szükségünk van Isten kegyelmi ajándékaira, amelyeket a bűnbánók és az alázatosak nyernek el.

Mt 21,28-32: Az igazi vallásosságról beszélünk. Arról, amely azoknak a lelkét gazdagítja, akik Isten akaratát tették magukévá, akik a parancsok tisztelői és Krisztus leghűségesebb követői, akik szeretnek, de nem saját, hanem Krisztus szeretetével. Azzal a szeretettel, amely kiírta a lélekből minden bűnös érzést, és oly tisztaságot és szentséget ad nekik, amely első helyet biztosít számunka Isten országában.

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből (Mt 21,28-32)

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek: „Erről mi a véleményetek? Egy embernek két fia volt. Odament az egyikhez, és így szólt hozzá: Fiam, menj ki ma, és dolgozz a szőlőben! - A fiú azt válaszolta: »Nincs kedvem!«, de később megbánta, és mégis kiment. Odament a másikhoz, és annak is szólt. Az így válaszolt: »Szívesen, uram!«, menni azonban nem ment. Kettőjük közül melyikük teljesítette az apa akaratát?”

Azt felelték: „Az első.” - Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek: A vámosok és utcanők megelőznek benneteket Isten országában. Mert eljött hozzátok János az igazságosság útján járva, és ti nem hittetek neki, a vámosok és utcanők viszont hittek neki. És ti, akik mindezt láttátok, még utólag sem tértek jobb belátásra, hogy higgyetek neki!” *Ezek az evangélium igéi.*

A BIZONYTALANKODÓ FIÚ IMÁJA – Mt 21,28-32

Jézusom! Előtted állok, úgy, ahogy vagyok.

Te látod a lelkem legféltettebb titkait, legtitkosabb bűneimet.

Tudod azt is, mit miért teszek, még ha én nem is tudom megmagyarázni.

Miért mondom igent, ha aztán elfelejtkezem ígéretemről?

Miért nem mondom mosolyogva igent hívásodra, kérdéseidre?

Miért nem egészen természetes, hogy a Te utaidon járjak?

Miért nem állok azonnal készen, hogy eszközöd legyek?

Jézusom! Előtted állok, ismersz engem.

Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan Te.

Átadom Neked magam. Ámen.

EGY CSÉSZE KÁVÉ – Gyökössy Endre

(Folytatjuk az előző számban megkezdett novellát.)

A hentesboltban a kiállhatatlannak ismert, „Boszinak” csúfolt, mindenbe belekötő öregasszony, aki eddig csak olcsó húsokat vett, egy vastag szelet vesepecsenyét kért. Amikor Kari bácsi, a hentes csodálkozva rábámult, észrevette, hogy az előtte álló nő hangtalanul sír és egész teste reszket. Beesett, barázdált arcáról az állára, onnan ráncos nyakára folyt a könny. Le se törölte, csak a húst nézte mereven, összepréselt ajakkal.

A mester úgy megdöbben, hogy levegőben maradt mindkét keze, a hússal és a késsel együtt. Szólni akart, de csak tátogott. Végre óvatosan letette a vesepecsenyét, rá a kést; az asszony felé hajolt, s tőle olyan szokatlan szelídséggel kérdezte, hogy a segéd is odafigyelt:

- Mi baj?

Az asszonyból nyüszítő sírással buggyant ki a szó:

- Az állatorvoshoz megyünk. Ma kell meghalnia Buksinak. Öreg már és rákos - a fá tövében lapuló, mozdulatlan szőrösomóra mutatott -, neki veszem.

Kari bácsi szó nélkül fölakasztotta a húst a háta mögötti kampóra, s a pult alól vett elő egy másikat, amelyet legkedvesebb vevőinek tett félre. Hatalmas szeletet vágott le róla. Aztán olyan gondosan tisztogatta meg minden bonyétól, mint még senkinek.

- Összedaraboljam kicsire? - Boszi csak bólintott.

A mester papírtányérra rakta a húsdarabkákat, azon nyújtotta át az újra hangtalanul síró nőnek. Az két tenyerén vette át, s úgy indult vele kifelé, maga elé tartva. A segéd ugrott, hogy ajtót nyisson. Az asszony onnan fordult vissza, féltettel:

- Majd ha megette, akkor fizetek, jó?

Kari bácsi csak a szemével intett. Éppen akkor lépett be a kávéval a pénztáros Marika. Az egyik csészét letette főnöke elé. De az csak kifelé bámult a segéddel együtt. Marika is odanézett és meglepetésében szája elé kapta a kezét. Boszi a járdán térdelt, s úgy etette puliját. Darabonként adogatta a kutya szájába a falatokat. Az meg komótosan, öregesen rágcsálta. Amikor az utolsót is lenyelte, végignyalta asszonya kezét, s nehézkesen feltápászkodott. - A nő a fába kapaszkodva kelt fel. Megsimogatta a puli bozontos fejét, és visszajött a boltba. A pénztárhoz lépett. Marika sietve beült a pult mögé.

- Nekem blokkolja - szólt rá Kari bácsi.

A lány értetlenül meredt főnökére, aki éppen akkor vette fel kávéscsészéjét és nyújtotta át az asszonynak:

- Igya meg. Ez jót tesz...

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkesz ☎ 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkápolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**

Hívjon betegéhez időben papot, amint kórházba kerül!